

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail:
C.N.C.D.@C.N.C.D..org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 124
din 07.07.2010**

Dosar nr.: 499/2009

Petiția nr.: 10690 din 07.12.2009

Petent: J E R

Reclamat: Institutul Național al Magistraturii, Consiliul Superior al Magistraturii

Obiect: Sesiune de absolvire. Auditor de justiție. Respingere cerere sesiune extraordinară

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. J E R , cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Institut Național al Magistraturii, cu sediul în Bd. Regina Elisabeta, nr. 53, sector 5, București

I.2.2. Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul în Calea Plevnei, nr.141B, sector 6, București

II. Obiectul sesizării

2.1. Sesizarea pe tentei, astfel cum este formulată, vizează respingerea cererii pentru organizarea unei sesiuni extraordinare.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 10690 din 07.12.2009, petenta susține că a urmat cursurile INM ca auditor de justiție însă nu a promovat sesiunea de absolvire organizată în mai 2009 de INM. Petenta arată că în iulie 2007 INM a organizat o sesiune extraordinară de absolvire urmare faptului că doi auditori de justiție nu au promovat examenul în 2007. În baza acestui precedent petenta a solicitat organizarea unei sesiuni extraordinare dar cererea sa a fost respinsă.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare plângerii nr. 10690 din 07.12.2009, prin adresele nr. 10876/14.12.2009 și nr. 10877/14.12.2009, Colegiul a solicitat punctul de vedere al Institutului Național al Magistraturii și al Consiliului Superior al Magistraturii.

4.2. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.3. Prin adresa înregistrată cu nr. 1141 din 15.02.2010 a fost citată petenta. Prin adresa nr. 1139 din 15.02.2010 a fost citat INM, prin reprezentant, iar prin adresa nr. 1140 din 15.02.2010 a fost citat CSM, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 23.03.2010. La termen părțile nu s-au prezentat. Părțile reclamate au comunicat punct de vedere cu privire la obiectul plângerii prin adresele 2117 din 16.03.2010 și nr. 232 din 11.01.2010.

4.4. Consiliul a acordat părților termen pentru depunere concluzii scrise la 30.04.2010. INM a transmis concluzii prin adresa nr. 3294 din 27.04.2010.

4.5. În perioada 28 noiembrie 2009 – 22 aprilie 2010, Colegiul CNCD s-a aflat în imposibilitate de a organiza deliberări. Urmare încetării succesive a mandatelor a 6 membrii în Colegiul CNCD, s-a declanșat procedura de numire de către Parlamentul României, potrivit art. 22 alin. 2 și art. 24 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Prin Hotărârea Parlamentului nr. 27/20.04.2010 publicată în Monitorul Oficial nr. 265 din 22.04.2010 au fost numiți noii membri ai Colegiului CNCD. Dosarul nr.391/2009 conexasat cu Dosarul nr. 365/2009 a fost soluționat în data de 07.07.2010.

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 10690 din 07.12.2009, petenta susține că a urmat în perioada octombrie 2007 – iulie 2009 cursurile INM, în calitate de auditor de justiție, obținând rezultate bune în ambii ani de studiu, însă nu a promovat sesiunea de absolvire organizată în mai 2009 de INM. Petenta arată că în iulie 2007 INM a organizat o sesiune extraordinară de absolvire urmare faptului că doi auditori de justiție nu au promovat examenul în 2007. În

baza acestui precedent petenta a solicitat organizarea unei sesiuni extraordinare dar cererea sa a fost respinsă.

5.1.2. Petenta arată că în data de 04.08.2009, a depus personal prin registratura CSM o petiție prin care a sesizat cele de mai sus și a solicitat organizarea într-un termen rezonabil a unei sesiuni de absolvire, precum și plata indemnizației corespunzătoare statutului de auditor de justiției, plată care a fost sistată începând cu luna iulie 2009, cerere care de asemenea a fost respinsă.

5.1.3. Având în vedere cele de mai sus, petenta consideră că nesoluționarea cererii sale constituie o discriminare astfel cum este definită de dispozițiile art. 1 coroborat cu art. 2 din O.g. nr. 137/2000, republicată, și de asemenea se încalcă dispozițiile art. 16 din Constituția României, precum și art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

5.1.4. Totodată, petenta susține că la data de 1 iulie 2009 a fost sistată achitarea bursei prevăzute de art. 17 din Legea nr. 303/2004 modificată, astfel până la organizarea următoarei sesiuni de absolvire aceasta nu are dreptul să desfășoare nicio activitate remunerată care să-i asigure mijloacele de minimă existență.

Sușinerile părților reclamate

Sușinerile Institutului Național al Magistraturii

5.2.1. INM arată că plângerea petentei este neîntemeiată deoarece aceasta trebuia să obțină media minim 7 pentru promovarea examenului însă a obținut o notele de 8.50, 6.42, 5.00 și 5.75 note care fac media generală de 6,42.

5.2.2. Se arată că cererea petentei de a se organiza o sesiune extraordinară a fost respinsă și s-a decis că aceasta poate susține examenul de absolvire la finalul anului 2009/2010 împreună cu auditorii promoției 2008-2010.

5.2.3. Faptul că, anterior, s-a aprobat organizarea unei astfel de sesiuni pentru alți auditori, nu este de natură să creeze o situație discriminatorie, deoarece în cazul de față nu există niciun criteriu prevăzut de art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, pe baza căruia să fie săvârșită fapta. Cei 2 auditori, beneficiari ai sesiunii extraordinare din iulie 2007, au susținut numai proba nepromovată, tematica și bibliografia rămânând aceleași ca cele propuse pentru sesiunea din iunie 2007. Sesiunea extraordinară a vizat o singură probă iar resursele umane și materiale pe care le-au presupus erau deja alocate. Situația petentei este diferită. Ea trebuia să susțină 3 probe de examinare ceea ce ar fi necesitat resurse umane și materiale diferite. Organizarea unei noi sesiuni presupunea elaborarea de propuneri și aprobare a comisiilor de elaborare a subiectelor, corectare și contestații pentru 3 probe, prezența a cel puțin 3 membri ai comisiei de organizare și serviciu de pază și securitate. S e mai arată că bugetul INM a suferit 2 rectificări negative în 2009. Ca atare , Departamentul de Formare inițială a modificat prevederile contractuale și a redus numărul de ore plătite. În cazul petentei nu se putea asigura secretizarea lucrărilor.

Sușinerile Consiliului Superior al Magistraturii

5.3.1. Față de aspectele sesizate de către petentă, CSM susține că nu poate fi reținută vreuna din situațiile prevăzute de art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Astfel, se arată că aspectele sesizate nu întrunesc elementele unei discriminări, în sensul definit de ordonanță mai sus arătată.

5.3.2. CSM arată că Legea privind statutul judecătorilor și procurorilor precum și regulamentul de concurs al INM prevede că auditorii de justiție care nu promovează examenul de absolvire în prima sesiune, se pot prezenta încă o dată pentru susținere la următoarea sesiune organizată de INM.

5.3.3. De asemenea, competența de organizare a examenelor de absolvire aparține INM iar CSM doar aprobă organizarea acestor examene. Prin hotărârea de respingere a solicitării petentei de către INM nu se poate reține un criteriu de discriminare. Situația din anul 2007 nu este comparabilă cu situația petentei.

5.4.5. În ceea ce privește cererea de acordare a bursei pentru petentă, CSM arată că o astfel de solicitare excede competențelor CNCD, fiind de competența exclusivă a instanței judecătorești.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), "sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale

enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus menționate.

6.3. Din acest punct de vedere, Colegiul reține că petenta invocă vătămarea drepturilor sale prin refuzul părților reclamate de a stabili o nouă sesiune de absolvire, având în vedere că nu a promovat în sesiunea din luna mai 2009. Petenta s-a adresat părților reclamate având în vedere organizarea unei sesiuni extraordinare în anul 2007 când doi auditori de justiție nu promovaseră examenul. Petenta consideră că astfel s-a produs o faptă de discriminare în sensul art. 1 și art. 2 din O.G. nr. 137/2000 și o încălcare a art. 16 din Constituție și art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. La data de 1 iulie 2009 i-a fost sistată bursa prevăzută de art. 17 din legea nr. 303/2004, deși potrivit art. 19, își pastrează statutul de auditor de justiție solicitând înlăturarea consecințelor faptei de discriminare, restabilirea situației anterioare, inclusiv obligarea părților reclamate la achitarea bursei pentru perioada iulie 2009 și până la promovarea examenelor din sesiunea următoare de absolvire.

6.4. În opinia Institutului Național al Magistraturii petenta s-a prezentat la examenul de absolvire, sesiunea mai 2009 obținând nota 5.00 la drept penal/drept procesual penal, 5.75 la etică și organizare judiciară și 8.50 la drept civil/drept procesual civil, cu o medie a examenului de 6.42. Petenta nu a promovat examenul, având în vedere că potrivit art. 30 alin.15 din regulament, trebuia să obțină nota minim 7. Cererea adresată conducerii Institutului pentru o nouă sesiune de absolvire a fost respinsă potrivit art. 4 a Hotărârii nr.9/14.07.2009 a Consiliului Științific INM, prin care s-a dispus că petenta va susține examenul de absolvire la finalul anului universitar 2009-2010. Situația din anul 2007 invocată de petentă este diferită. Cei doi auditori au susținut o singură probă nepromovată (drept civil/drept procesual civil), tematică și bibliografia rămânând aceleași ca cele propuse în sesiunea iunie 2007. Prin Hotărârea Plenului CSM nr. 537/5.07.2007 s-a dispus menținerea aceluiași componente a comisiilor de examen pentru sesiunea ordinară. Astfel, pentru o singură probă de concurs resursele umane și materiale presupune de noua sesiune erau deja alocate. Situației petentei este diferită atât prin raportare la regulamentul concursului INM cât și situația din 2007. Petenta a obținut nota minimă de promovabilitate la fiecare din probele de examen, și ar fi presupus susținerea a 3 probe, necesitând resurse umane materiale suplimentare. Această sesiune ar fi presupus elaborarea de propuneri și aprobarea privind comisii de elaborare a subiecților, corectare, contestații pentru cele 3 discipline (total 36 membrii), prezența a 3 membri ai comisiei de organizare, servicii de pază și securitate. În raport cu definiția discriminării cuprinsă în art. 2 din O.G. nr. 137/2000, Hotărârea INM nr. 9 din 14.07.2009 nu are ca fundament unul din criteriile prevăzute în lege.

6.5. Consiliul Superior al Magistraturii arată că în speță nu poate fi reținut nici unul dintre criteriile prevăzute de art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată ce ar fi stat la baza Hotărârii nr. 9 din 14 iulie 2009, prin raportare la Hotărârea nr. 9 din 29 iunie 2007. Situațiile invocate de petentă sunt diferite iar în

ceea ce privește solicitarea petentei la obligarea plății bursei în perioada menționată, aceasta excede atribuțiilor CNCD, fiind de competență exclusivă a instanțelor judecătorești.

6.5. Relativ la definiția discriminării astfel cum este reglementată în O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Colegiul trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus datorită unui criteriu prevăzut de art. 2 alin. 1, respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Colegiul reține că art. 2 alin. 1 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare deoarece, criteriile *expresis verbis* enumerate de lege sunt completate cu sintagma „sau orice alt criteriu” ceea ce, practic oferă posibilitatea reținerii și a altor criterii nespecificate de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Însă, oricare din aceste criterii circumstanțiate la situația particulară a persoanei care se consideră discriminată, trebuie să fi constituit elementul determinant în aplicarea tratamentului diferit în speță. Or, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca element care este concretizat, materializat și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Aceleași raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, astfel cum este reglementată în art. 2 alin. 3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate nu este direct însă efectul unei măsuri sau practici neutre în aparență se repercutează asupra unor persoane aflate în situații comparabile, care se disting prin circumstanțierea unor criterii. Acest aspect rezultă din însăși definiția dată de legiuitor: „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. 1, față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingeere a acelui scop sunt adecvate și necesare. În același sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009.

6.6. Colegiul observă că prin Hotărârea nr. 9 din 14.07.2009 Consiliul Științific al INM, la pct. 4 alin. 1 a decis respingerea cererii petentei privind organizarea unei sesiuni extraordinare pentru examenul de absolvire INM iar la alin. 2 a decis ca petenta să susțină examenul de absolvire la finalul anului universitar 2009-2010, împreună cu auditorii promoției 2008-2010. La această hotărâre este atașat „Punctul de vedere cu privire la solicitarea doamnei auditor de justiție J E R de organizare a unei sesiuni extraordinare a examenului de absolvire a INM în cursul anului 2009”. Între altele, se rețin

următoarele: „Prin raportare la prevederile Regulamentului privind concursul de admitere și examenul de absolvire a INM și la precedentul creat prin Hotărârea Consiliului Științific nr. 9/2007, în condițiile în care doamna J a obținut nota minimă de promovabilitate la fiecare dintre probele de examen, ar urma să susțină din nou, în cadrul unei eventuale sesiuni extraordinare, toate cele 3 probe, fapt care ar antrena resurse umane și materiale pe care INM și CSM ar fi în imposibilitatea de a le susține, în împrejurările financiare dificile existenete în prezent. Concret, organizarea unei noi sesiuni (...) ar presupune elaborarea de propuneri și probarea acestora, de Plenul CSM, a comisiilor de elaborare, corectare și contestații pentru fiecare dintre cele 3 discipline de examen, în total un număr de 36 de membri, a unui număr de cel puțin 3 membri ai comisiei de organizare, precum și angajarea unor servicii de pază și securitate. În plus, prin organizarea unei sesiuni extraordinare de examen nu va putea fi asigurat caracterul secret al lucrărilor. (...) datorită dificultăților financiare fără precedent cu care se confruntă sistemul judiciar și avându-se în vedere necesitatea restrângerii cheltuielilor, Departamentul de Formare Inițială a propus, în vederea optimizării plăților făcute membrilor comisiilor de elaborare a subiectelor, de corectare și de contestații, modificarea prevederilor contractuale, astfel încât a rezultat o reducere a numărului de ore cu 286.

6.7. Comparativ cu această situație, Colegiul reține că prin Hotărârea nr. 9 din 29.06.2007, Consiliul Științific al INM a decis, la Art. 5 organizarea unei sesiuni extraordinare a examenului de absolvire pentru auditorii din anul II care nu au promovat examenul de absolvire, sesiunea iunie 2007, în luna iulie 2007. Alin. 2 al art. 5 prevede: „cu privire la această situație, decide să propună CSM ca auditorii care nu au promovat examenul de absolvire să susțină doar proba nepromovată, iar tematica și legislația relevantă să rămână aceeași ca cele propuse pentru sesiunea iunie 2007. Componenta comisiei de examinare este cea din anexa 5.” Colegiul reține că prin cererea adresată de cei 2 auditori de justiție pentru organizarea unei sesiuni extraordinare, s-a specificat în mod expres că este vorba de un singur examen nepromovat ceea ce presupune o singură comisie de elaborare a subiectelor și de corectare. De altfel, Colegiul reține că în Punctul de vedere elaborat de INM din 13.07.2009, cu privire la cererea petentei se reține faptul că „în mod excepțional, (...) s-a decis organizarea unei sesiuni extraordinare (...) doar proba nepromovată (...), iar tematica și legislația relevantă să rămână aceeași ca cele propuse pentru sesiunea iunie 2007.

6.8. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că „Statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate” (a se vedea cauza Stubbings și alții v. Marea Britanie, parag.75). În același sens, Curtea Europeană a arătat că „domeniul de aplicare al marginii de apreciere va varia în funcție de circumstanțe, subiectul în discuție și context” (cauza Lithgow v. Marea Britanie, parag. 122,177, cauza Rassmussen v. Danemarca parag.40, cauza Inze v. Austria parag.41) *Bunăoară, în contextul diferențelor pe bază de sex, rasă, religie, legitimitate (nașterea copilului în afara căsătoriei) sau orientare*

sexuală, marginea de apreciere a Statelor este redusă (a se vedea cauza Abdulaziz v. Marea Britanie, cauza Schuler-Zgraggen v. Elvetia, parag. 67, cauza Burghartz v. Elvetia, parag. 27, cauza Petrovic v. Austria, cauza Africanilor Est Asiatici v. Marea Britanie, cauza Cipru v. Turcia, cauza Nachova v. Bulgaria, cauza D.H. si altii v. Republica Ceha, cauza Gaygusuz v. Austria, cauza Inze v. Austria, cauza Hoffman v. Austria, cauza Biserica Catolica Canea v. Grecia, cauza Salgueiro da Silva Mouta v. Portugalia). Pe de altă parte, în domenii precum politici sociale, taxarea și politica economică, securitatea națională sau politici militare, Statele se bucură de o *marjă largă de apreciere*. (a se vedea cauza Lindsay v. Marea Britanie, cauza Wasa Liv Omsesidigt v. Suedia, cauza X. V. Marea Britanie, cauza Szrabier si Clarke v. Marea Britanie).

6.9. Reținem astfel, că inclusiv Curtea Europeană a Drepturilor Omului acordă o importanță deosebită criteriului care stă la baza unui tratament diferențiat, întrucât criteriul poate determina marja de apreciere care este la latitudinea statului de a analiza diferențele induse și justificările corelative. Astfel cum arată și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cazul diferențierilor pe bază de sex, religie, nașterea copilului în afara căsătoriei, orientare sexuală marja este redusă iar în cazul rasei sau originii etnice marja este extrem de redusă.

6.10. Pe de altă parte, Curtea Europeană de Justiție a arătat că în cazurile de discriminare, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzate de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul (pârâtul) ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis (A se vedea în același sens și jurisprudența Curții Europene de Justiție, cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.).

6.9. Luând act de susținerile contradictorii ale părților și înscrisurile aflate la dosar, în opinia Colegiului, împrejurările invocate de petentă, ce ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul discriminării, exced incidenței art. 2 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Chiar dacă s-ar prezuma că faptele ce fac obiectul prezentului dosar vizează în mod direct situația petentei în comparație cu situația auditorilor de justiție din anul 2007, ceea ce ar evidenția un potențial raport, de plano, de analogie între subiecții indicați, situația imputată corelativă refuzului organizării unei sesiuni extraordinare de examinare nu poate fi reținută într-un eventual raport de cauzalitate cu unul din criteriile prevăzute în art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată.

6.10. Analizând înscrisurile și susținerile părților, Colegiul observă că elementele ce ar materializa un tratament diferențiat în cauză se circumstanțiază

corelativ respingerii cererii petentei vis a vis de aprobarea cererii auditorilor din anul 2007. Astfel cum s-a reținut mai sus, există o aparență de comprabilitate, de plano, întrucât atât petenta cât și celelalte 2 persoane au urmat cursurile privind auditorii de justiție, s-au înscris la examenul de absolvire a INM și nu au promovat sesiunile în cauză. Situația sensibil diferită rezultă însă din particularitățile de fapt ale cauzei. În cazul petentei media de absolvire se situează sub limita prevăzută de regulament (nota 7) însă aceasta rezultă din punctajul insuficient obținut la probele de examinare, ceea ce determină susținerea tuturor celor 3 probe, într-o sesiune extraordinară. În cazul celor două persoane invocate, la o singură probă nu s-a obținut nota minimă, astfel încât sesiunea extraordinară a determinat susținerea doar a acesteia. Consecințele ce decurg din cele două situații sunt diferite, acestea fiind reținute, de altfel, în cele 2 hotărâri din 2009 și 2007. În cazul hotărârii din anul 2007 s-a reținut că este necesară susținerea unei singure probe, ceea ce a determinat ca tematica de examen și legislația să rămână aceeași cu cea propusă pentru sesiunea din iunie 2007, necesitând o singură comisie, existentă deja, cu ocazia sesiunii în cauză. În cazul petentei, consecințele sunt diferite, reținându-se necesitatea examinării la 3 probe, elaborarea și aprobarea comisiilor de elaborare, corectare și contestații la cele 3 discipline, un număr total de 36 de membrii și formarea unei comisii de organizare. Astfel, se impunea angrenarea unor noi resurse umane și materiale, într-un context financiar dificil în care se află INM. În atare condiții, Colegiul reține că motivele care au stat la baza admiterii respectiv a respingerii cererilor în cauză au legătură cu aspecte organizatorice, administrative, de resurse umane și financiare diferite aplicabile unor situații diferite.

6.11. În cauza *S.Coleman v. Attridge Law, Steve Law* cât și în cauza *Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryin NV*, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, potrivit principiului inversării sarcinii probei, revine reclamantului sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise (n.n. în cauza *Coleman* o discriminare pe criteriul de dizabilitate, în cauza *Centrum* o discriminare pe criteriu de origine rasială sau etnică). Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții menționați ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza *S. Coleman*, ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza *Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding v. Firma Feryn NV*, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008).

6.12. Or, prezumțiile ce decurg în cauză nu sunt de natură a presupune existența unei legături de cauzalitate directă sau cel puțin indirectă între un

eventual criteriu interzis și tratamentul diferit imputat în cauză, în sensul prevederilor art. 2 alin.1 și alin.3 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Chiar dacă am presupune că nu ne situăm în cazul criteriilor expresse verbis enumerate exhaustiv de legiuitor în art. 2 alin.1 și cazul ar intra sub incidența „oricărui alt criteriu”, acest „orice alt criteriu” trebuie să fie materializat, circumstanțiat și să constituie un element cel puțin determinat în inducerea unui tratament diferit. Analiza hotărârilor Consiliului Științific din anul 2009 și 2007 indică faptul că motivele ce au dus la aprobarea respectiv respingerea cererilor sunt corelative situațiilor diferite și consecințelor diferite ce au decurs din constatările de fapt, fără a interfera, intersecta sau a se suprapune cu un criteriu interzis. Or, astfel cum a statuat și Înalta Curte de Casație și Justiție „O.G. nr. 137/2000 analizează fapte de discriminare care prin criteriile mai sus anunțate (n.n. art. 2 alin.1) se diferențiază de fapte care sunt de natură să producă aceleași consecințe, dar intră sub incidența altor acte normative”.

6.13. În ceea ce privește situația ce decurge din sistarea achitării bursei în condițiile prevăzute de art. 17 și art. 19 din legea nr. 303/2004, Colegiul este de opinie că acestea vizează în mod indisolubil un aspect de interpretare și aplicare a legii. Cu privire la cererea de repunere în situația anterioară concretizată prin obligarea părților reclamate la achitarea bursei pentru perioada cuprinsă în luna iulie 2009 până la promovarea examenelor din sesiunea de absolvire, Colegiul este de opinie că aceasta excede atribuțiilor sale, corelativ prevederilor O.G. nr. 137/2000 republicată. Trebuie precizat că în temeiul art. 20 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, persoana interesată are la îndemână dreptul la o acțiune pentru constatarea și sancționarea unei fapte de discriminare. Inițierea acestui demers declanșează o procedură specială ce se finalizează prin adoptarea unui act administrativ-jurisdicțional ce poate constata și sancționa contravențional persoana care a săvârșit fapta de discriminare (A se vedea Curtea Constituțională Decizia nr. 444 din 31 martie 2009, în același sens Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008). Prin Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că jurisdicția Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu are caracter obligatoriu, întrucât legea nu prevede în sarcina persoanei vătămate obligația de a urma o procedură administrativ-jurisdicțională prealabilă sesizării instanței de judecată, ci numai posibilitatea de a opta între cele două căi de valorificare a dreptului. Legiuitorul, dincolo de posibilitatea declanșării unei proceduri administrativ-jurisdicționale finalizată prin constatarea și sancționarea contravențională a unei fapte, a prevăzut, în temeiul art. 27 alin.1 și alin. 2 al O.G. nr. 137/2000, dreptul persoanei care se consideră discriminată de a formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, în termen de 3 ani de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea să ia cunoștință de săvârșirea ei (A se vedea Curtea Constituțională, Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007).

6.28. Din acest punct de vedere, Colegiul este de opinie că fondul cererii adresate CNCD constituie, în esență, o cerere de dezdăunare prin impunerea în sarcina părților reclamate a unor obligații de a face respectiv de a achita bursa în

speță, pentru o perioada determinată. Se impune însă întrebarea legitimă, în ce măsură este competent Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării să soluționeze pe fond o astfel de cerere. Or, obiectul acesteia se confundă cu o cerere, în sensul prevăzut de legiuitor, în art. 27 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Din acest punct de vedere, se impune a preciza că obiectul cererii, astfel cum este stipulat de legiuitor în art. 20 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată în nicio situație nu se confundă cu obiectul cererii așa cum este reglementat de art. 27 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Art. 20 alin.1 reglementează posibilitatea ca persoana care se consideră discriminată să se adreseze CNCD cu o cerere pentru constatarea și sancționarea contravențională a unei fapte de discriminare iar art. 27 alin. 1 și alin.2 reglementează posibilitatea ca persoana care se consideră discriminată să se adreseze instanței de judecată cu o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor art. 2 alin.1, alin.3 din O.G. nr. 137/2000 republicată;

2. Cererea cu privire la obligarea părților reclamate la achitarea bursei pentru perioada cuprinsă în luna iulie 2009 până la promovarea examenelor din sesiunea de absolvire, excede atribuțiilor CNCD;

3. Clasarea dosarului;

4. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;

5. O copie a hotărârii se va transmite părților : J. E R
cu domiciliul în
Institut Național al Magistraturii, cu sediul în Bd. Regina Elisabeta, nr. 53, sector 5, București; Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul în Calea Plevnei, nr.141B, sector 6, București

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de**

discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

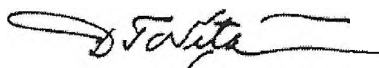
GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

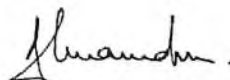
NIȚĂ Dragoș Tiberiu – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

VASILE Alexandru Vasile – Membru

Data redactării 30.07.2010

Hotărâre Redactată. G.D., tehnored. A.P., 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

